

10 Agosto, 2024

El músic peruà va presentar dimecres a la nit al pati noucentista del Palau Solterra una interpretació molt ben mesurada centrada en els grans èxits de Johann Sebastian Bach

Claudio Constantini posa el barroc dins d'un bandoneó al festival de Torroella de Montgrí

XAVIER PASET
Torroella de Montgrí

La sonoritat del bandoneó del peruà Claudio Constantini va omplir dimecres a la nit el pati noucentista del Palau Solterra, en el marc de la programació del festival de Torroella de Montgrí, amb una interpretació molt ben mesurada centrada en els grans èxits de Johann Sebastian Bach. Un dels grans forts de les evolucions de Constantini és la individualització de les veus del contrapunt; cadascuna amb un contorn molt ben definit i amb el caràcter just.

El bandoneó no es un instrument gaire habitual pel que fa al

repertori antic com ho és l'acordió però les transcripcions que ha realitzat ell mateix revelen un gran coneixement de les possibilitats polifòniques de l'instrument i ha aconseguit adaptar-les de forma admirable. De fet, Claudio Constantini és com si toqués un petit orgue amb totes les seves capacitats expressives i el seu bandoneó -un Doble A de belles sonoritats- revela com un instrument amb una gran plenitud i tot i que la seva personalitat tan característica està molt connotada pel repertori del tango funciona molt bé amb aquestes grans músiques.

La *Tocata i fuga en re menor BWV 565* va sonar amb una força, domini tècnic i expressiu admira-

bles. Es percep el treball de gran profunditat que ha dut a terme aquest músic per aconseguir la seva forma especial de dir la música.

És molt meritori com domina els diferents tempos sortint de l'academicisme però conservant el que em sembla l'esperit original d'aquestes músiques que semblen reviure de bell nou i és que Bach sembla habitar en aquest bandoneó tan especial. Amb el concert per oboè de Marcello va estar més contingut però la línia melòdica i l'acompanyament tan refinats eren com un bàlsam.

Gran encert també amb la proposta de Frescobaldi que va sonar amb una aparent senzillesa impagable, ben depurada i intesa al ma-

Roger Lleixà / Festival de Torroella

Claudio Constantini.

teix temps. La *xacona de la Patita número 2 per a violí sol BWV 1004* va ser un dels moments més espectaculars de l'espectacle. És realment una obra molt complexa i de grans dimensions amb què Constantini va reblar el clau.

No va tenir el mateix esclat que la tocata però és molt interessant la seva lectura pel que fa sobretot a la contenció de l'expressió. Aquest intèrpret és un mestre que cal no perdre's. Al març el podrem escoltar de nou al Palau de la Música. La dicció incomparable amb què va tocar l'únic bis del recital amb l'incomparable *Adiós nonino* de Piazzolla el confirma com un gran artista. El concert es va fer curt i és un gran encert del festival.

Crec que és un bon candidat per fidelitzar-lo en les properes programacions musicals del Festival de Torroella perquè escoltar altres propostes seves seria un autèntic regal per al públic del certamen.

No es perdin tampoc el seu novíssim darrer treball discogràfic que ja hem pogut escoltar: brillant i molt emocionat. Un gran valor per la música! ■